

Izhaja trikrat na teden v šestih izdanih, in sicer: vsak torek, četrtek in soboto, zjutranje izdaje opoldne, večerno izdaje pa ob 3. uri popoldne, in stane z uredniškimi izrednimi prilogi ter s „Kazipotom“ ob novem letu vred po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto 13 K 20 h, ali gl. 6-60
pol leta 6-60 3-30
četrť leta 3 40 1-70
Posamične številke stanejo 10 vin.

Naročnino sprejema upravništvo v Gosposki ulici št. 11 v Gorici v „Goriški Tiskarni“ A. Gabršček vsak dan od 8. ure zjutraj do 6. zvečer; ob nedeljah pa od 9. do 12. ure. Na naročila brez depozita ne naročnine se ne oziramo.

„PRIMOREC“ izhaja neodvisno od „Soča“ vsak petek in stane vsa leta 3 K 20 h ali gl. 1-60.

„Soča“ in „Primorec“ se prodajata v Gorici v tobakarni Schwarz - Šolski ulici in Jellersitz v Nunski ulici; — v Trstu v tobakarni Lavrenčič na trgu delta Caserma in Pipan v ulici Ponte della Fabbra.

SOČA

(Večerno izdanje.)

Odgovorni urednik in izdajatelj Ivan Kavčič v Gorici.

Bog in narod!

„Gor. Tiskarna“ A. Gabršček (odgov. lv. Meljavec) tiska in zal.

Uredništvo

se nahaja v Gosposki ulici št. 7 v Gorici v I. nadst. Z urednikom je mogoče govoriti vsaki dan od 8. do 12. popoldne ter od 2. do 5. popoldne; ob nedeljah in praznikih od 9. do 12. dop. Upravništvo se nahaja v Gosposki ulici št. 11.

Dopisi naj se pošiljajo le uredništvu. Naročnina, reklamacije in druge reči, katere ne spadajo v delokrog uredništva, naj se pošiljajo le upravništvu.

Oglaš in poslanice

se računijo po pet-vestah, če tiskano 1-krat 8 kr., 2-krat 7 kr., 3-krat 6 kr. vsaka vrsta. Večkrat po pogodbi. — Večje črke po prostoru.

Naročnino in oglašje je plačati loco Gorica.

„Goriška Tiskarna“ A. Gabršček tiska in zalaga razen „Soča“ in „Primorec“ še „Slovansko knjižnico“, katere izhaja mesečno v splošnih obsevih 5 do 6 pol ter stane vsakega 1 gl. 80 kr. — Oglašje v „Slov. knjižnici“ se računijo po 20 kr. pet-vestica.

Proti vtikanju duhovščine v volitve.

Ni jim zadosti, da imajo po cerkvah vsako nedeljo politične shode, docim se narodno-napredni stranki prepovedujejo javni shodi. „Primorski List“ kliče vso duhovščino se na večje delo. Med ljudstvo morajo, shode naj prirejajo, vsi od zapečka (od katerega jih je včasih celo v slučajih nujne potrebe težko spraviti) stran, vsi na delo! Vsi morajo gibati od prvega, do zadnjega ter porabiti vse svoje moči za agitacijo pri volitvah. Večkrat že smo govorili v listu, kako nespodobno, kako nečastno je za duhovnika, ako se meša v volitve tako, kakor delajo naši politikujoči nunci. Zloraba vere in cerkve v politične svrhe se ne more skladati z nauki Krista in radi tega tudi ne z vzvišenim duhovniškim poklicom. Tega pretežna večina duhovščine s svojimi višjimi pastirji vredno več razumeti, marveč se meša v volitve na prav nedopusten način, ker zlorablja svoje dostojanstvo in sveto nauke Kristove. Današnji dan pa so tudi višji pastirji listi, ki gonijo duhovščino na volišče pod grdo pretvezo, da gre za sveto vero, in ti višji pastirji izdajajo celo volilne oklice, kaj čudne, neverjetno zvenete vsebine. Ljubljanski škof Anton Bonaventura na primer je bil izdal letos oklice, v katerem pravi, da je treba volilem pri volitvah žive vere in strahu Božjega ter naj volijo može katoliškega prepričanja, kajti edino taki bodo tudi v deželnem zboru pazili (!) na Boga in Njegovo sveto voljo. Končno je zaukazal v svrhu srečnega izida volitev molitve ter razpostavljanje Najsvetejšega. Ali se ne glasi to kakor bogokletje? Ali ni to nekaj gorostasnega? — Kako lepo in vzvišeno, prav po naukih Krista pa se glase v takem pogledu besede blagopokojnega dalmatinskega nadškofa Fulgenčija Careva, ki je bil dvakrat posegel med duhovščino glede na vtikanje v volitve, ali posegel tako, kakor veli vzvišeni nauk Izveličarja in kakor to pristojna duhovniškemu poklicu. Poslušajmo njegove lepe, vznesene besede:

„Kar je nekaj časa, opaža se pri duhovščini tudi te škofije, in posebno pri mladih duhovnikih, neko nedovoljeno uplivanje na stranke, katere žalibog ločijo deželo, ter da

se tudi aktivno vdeležujejo agitacije pri političnih volitvah v veliko škodo duhovniškemu poklicu in v nič manjše pohujšanje ljudstva. Taka dejstva morajo globoko žaliti naše srce, ko vidimo, kako brezpotrebno trati duhovščina dober del močij, odločnosti in delavnosti, ki bi se morale vse obrniti v čast Božjo in zveličanje duš, zadnji in edini namen našega poklica. Da imajo duhovniki svoje zmerno politično prepričanje, da izvršujejo svojo volilno pravico, kakor drugi, tega se jim ne prepoveduje, ker so tudi oni državljanji pred zakonom; ali da se oni postavljajo na čelo agitaciji in da se živahno vdeležujejo bojev različnih strank, to je za nje absolutno nečastno in jim je prepovedano po vsakem cerkvenem in svetem zakonu, ker to ni njihov poklic.

Poklic duhovnika pa je poklic miru in složnosti; duhovniki imajo objemati v svoji nebeski ljubezni, katere jih mora navduševati, vse narode in stranke: oni morajo inneti potrpljenje z onimi, ki se z njimi ne strinjajo in biti narodom učitelji in voditelji mesebojne ljubezni in potrpljenja. Okroznica, katere so pred leti razposlali francoski škofje svojim dušnim pastirjem, se je glasila: Bodite pred vsem možje ljubezni, ne mešajte se v nobeno stvar, ki razburja ali vstvarja razpore, ne dajte se nikomur rabiti kot orožje, ne pozabite, da jutri badele pastirji premaganih in premagancev, ne držite se nobene stranke, ampak svoje vesti.

In v resnici, duhovniki morajo izvrševati svoj poklic nasproti vsem vernikom, brez razlike strank; zato naj se vzdržujejo vsakega vtikanja, ki bi utegnilo škodovati duhovniškemu dostojanstvu, dajati pohujšanje pri nasprotnih strankah, škodovati zaupanju in veljavi, katero po pravici vživa duhovnik pri ljudstvu vsled svojega nebeskega poklica.

Odločno pa se prepoveduje duhovščini na podlagi svete pokorščine, govoriti o volitvah in strankah v cerkvi, v drugih svetih krajih, v župnijskih uradih, in na kakoršen si bodi način uplivate dejanski in z duhovniškim dostojanstvom v tem oziru.“

Tako lepo je govoril katoliški škof Carev. Ali ni to kakor nalašč izgovorjeno za naše sedanje razmere nad nami? Te besede so naslovljene na našo politikujočo duhov-

ščino, potrjujejo pa vse tisto, kar mi pišemo v tej stvari.

Tako je sodil ta blagi namestnik Kristov, tako je sodil jugoslovanski škof, sedaj pa čujmo še, kaj pravi monsignor Bonomelli, škof v Cremoni. V neki njegovi publikaciji čitamo to-le:

„... tutto considerato il parroco, sia vinto, sia vincitore (nelle elezioni) si troverà sempre in condizioni difficili per rispetto agli interessi religiosi ed in fondo in fondo avrà più danno che vantaggio dal suo intervento alle urne come capo, ed anche solo come favoreggiatore manifesto del partito.... Per me, lo dico francamente, fa pena il vedere un parroco che si getta nel turbine delle elezioni, in cui hanno tanta parte gli interessi personali, le ire, gli odi, le accuse e le calunnie dei partiti. La veste sacerdotale ne sarà facilmente imbrattata, se non lacerata. Per me il parroco, a somiglianza di Cristo che rappresenta, è l'uomo della pace, padre di tutti; padre dei buoni e dei cattivi per condurre tutti a salvezza, e nella sua condotta deve esser tale, che al bisogno non gli si chiuda mai la porta in faccia. Perciò non si metta mai a capo di un partito nelle elezioni, nè apertamente aiuti questi o quei candidati. Il bene delle anime nol permette ed il carattere di pastore e di padre nol consente: il diritto ed il dovere di cittadino in questo caso deve cedere al diritto ed al dovere di parroco.... Più il parroco si menterà al di sopra dei litigi e dei rumori di parte e si mostrerà padre del suo popolo e maggiore sarà la sua azione morale.“

Slovensko bi se glasilo to prosto prevedeno po smislu:

„Premotivši vse, duhovnik, naj bo zmagan, naj bo zmagalec (pri volitvah), se bo nahajal vedno v težkih odnosih glede na verske interese in konečno bo imel več škode nego dobička od svojega posredovanja pri volitvah kot načelnik, in tudi samo kot pospeševatelj razglašja kake stranke.... Za me, ročem odkrito, je muka, videti duhovnika, ki se vrže v vrvenje volitev, v katerih so veliko udeleženi osebni interesi, jeza, sovraštvo, obtožbe in obrekovanja strank. Duhovniška suknja se pri tem lahko zmečka, ako ne raztrže. Za me je duhovnik, v spodobi Krista, katerega zastopa, mož miru, oče vseh; oče dobrih in slabih, da privede vse v odrešenje,

in v svojem obnašanju mora biti tak, da se mu po potrebi nikdar ne zapro vrata pred nosom. Zato naj se ne sili nikdar za načelnika kake stranke pri volitvah, in očitno naj ne podpira ne teh ne onih kandidatov. Blagor duš ne dopušta in značaj pastirja in očeta se s tem ne sklada: pravica in dolžnost meščana v tem slučaju se mora vклонiti pravici in dolžnosti duhovnika.... Čim več se drži duhovnik nad prepri in razsajanjem strank, ter se kaže očeta svojega ljudstva, toliko večje bo njegovo moralno delovanje.“

Tako sodijo o poklicu in o nalogah duhovnika pametni in prosvitljeni katoliški škofje, prav v velikem nasprotstvu z našimi. — In kaj se vse godi po naših cerkvah? Tu se ne čuje drugega nego politika, med katero pomešavajo hudiče, udrihanje po osebah, laž in obrekovanje. Naprednjakom ne kaže več hoditi k maši. Nikdar niso varni, da bi ne bili žaljeni. Kako pogostoma morajo čuti na svoja ušesa, ko ne morejo črhiti niti besedice v odgovor, kako se jih napada s prižnice ali izpred oltarja, kako se hujska ljudstvo proti njim, kako se jim preti, materijelno jih uničiti, vse radi politike. Radi tega pa se čuje po mnogih krajih glas, da naprednjaki ne le da ne bodo sami več hodili v cerkev — ako bo ta grda gonja nadaljevala — ampak prepovedo hoditi tudi svojim ženam in otrokom. To je nekaj strašanskega, kaj počno ti politikujoči nunci in kaj bodo se počeli sedaj do konca deželnozborskih volitev po naših cerkvah! Opustili so ves nauk Kristov, pozabili na svoj poklic, da morajo biti pastirji zmagalcev in zmaganih, biti oznanjevalci miru in ljubezni, da je prepovedano, odrekati komu zakramente vsled drugačnega političnega misljenja, pozabili so popolnoma na duhovnika in današnji dan so naši politikujoči nunci edino le politični mesetarji brez vsakega sramu, zmogni pa za hudodelstva in sleparstva ter zapeljanje kmela v nesrečo. Zato pa vera peša in gre po farjih dol, kakor je prišla po farjih gor! Peša, in ako pojde tako naprej, prijadramo v doglednem času do popolnoma drugih verskih odnosov v deželi! Kdo bo trpel škodo, to je na dlani....

Deželnozborske volitve so pred durmi. Može! Zopet bodo hodili nad Vas politikujoči nunci ter bodo Vas nadlegovali tako, kakor smo opisali, v cerkvi in zunaj cerkve; besede

— 153 —

Quo vadis?

Roman.

Poljski spisal Henrik Sienkiewicz. — Poslovenil Podravski. (Dalje.)

»Ali jih pomiluješ?«
»Čemu prelivate toliko krvi? Ali si čul, kaj je govoril oni s križa? Gorjé nam!«
»Slišal sem,« odvrne tiho Vestin. »Toda to so požigalci.«
»To ni resnica!«
»In sovražniki človeškega rodu.«
»Ni resnica.«
»In zastrupovalci vode.«
»Ni resnica.«
»In morilci otrok.«
»Ni resnica!«
»Kako?« vpraša Vestin ves začuden. »Ti si sam trdil to, ko si jih izdal Tigelinu v roke!«
»Za to me je tudi obkoljila noč in smrt se mi bliža. Časih se mi zdi, da sem umrl in vi z menoj vred.«
»Ne, umirajo samo oni, mi pa ostajamo živi. Toda povej mi, kaj vidijo oni, kadar umirajo?«
»Kristusa.«
»Ali je to njihov bog? Ali je to močan bog?«
»Toda Kilon odvrne takisto vprašajoče:«
»Kakšne baklje imajo danes goreti v vrtu? Ali si čul, kaj je rekel cesar?«
»Čul sem in vem. Imenujejo se sarmentiti in semaxii... Oblečejo jih v bolestne tunike, namočene v

smolo, privežejo jih k stebrom ter zažgo. Samo, da bi njihov bog ne poslal radi tega na mesto kake nesreče! To je strašna kazen!«

»Ljubše mi je to — ne poteče vsaj toliko krvi,« odvrne Kilon. »Naroči sužnju, naj mi podrži posodo z vinom k ustom. Rad bi pil, toda ne morem, ker se mi roka trese od starosti...«

Pa tudi ostali so se med tem razgovarjali o kristijanih. Domicij Ater se jim je rogala.

»Toliko jih je, da bi lahko pričeli meščansko vojno,« je dejal; »ali se še spominjate, da smo se jih bali v slučaju, ako bi se hoteli braniti.« A oni umirajo kakor ovce.

»Naj le poskušajo umirati drugače,« reče Tigelin. Na to se ozre Petronij:

»Motite se. Oni se branijo.«
»Kako?«
»S potrpežljivostjo.«
»To je nov način.«

»Gotovo. Nj, ali morete reči, da umirajo kakor navadni lopovi? Ne! Oni umirajo tako, kakor bi zločinci bili oni, ki jih obsojujejo k smrti in to je vse rimsko ljudstvo.«

»Kakšna bedastoča je to!« zakliče Tigelin.

»Hic Abdera!« *) odvrne Petronij.

Toda drugi, iznenadeni z resnico njegovih besed, se začudeno pogledajo ter rekó:

»Resnica, nekaj posebnega in zagonetnega tiči v njihovem umiranju.«

»Pravim vam, da vidijo svojega boga!« zakliče od strani Vestin.

Med tem se nekoliko augustijancev obrne h Kilonu.

*) Rimska poslovice, ki pomeni: To je pravi tepes!

»Hej, starec, ti jih dobro poznaš: povej nam, kaj oni vidijo?«

Grko odpljune vino na tuniko ter odvrne:

»Vstajanje.«

Na to se jame tresti tako, da se oni, ki so sedeli blizo, spusté v glasen smeh.

XVII.

Vinicij že več dni ni bil po noči doma. Petronij si je mislil, da je nemara izmislil nekaj nov načrt ter se sedaj posvetuje o tem, kako naj reši Ligijo iz eskvilinske ječe; ni pa hotel ga izpraševati, da ne navali kakšne nesreče na ta podjetje. Ta znameniti skeptik je postal v nekem oziru praznoveren, ter je zlasti od onega časa, ko se mu ni posrečilo, rešiti deklico iz mamertinske ječe, nehal verjeti v svojo zvezdo.

Sicer pa tudi ni pričakoval, da bi se posrečilo Viniciju njegov opravke. Eskvilinska ječa, narejena v naglici iz onih hiš, katerim je prizanesel požar, ni bila v resnici tako strašna kakor stari Tulianum poleg Kapitola, za to pa so jo stokrat bolj pozorno stražili. Petronij je bil zagotovljen popolnoma, da so Ligijo premestili semkaj samo radi tega, da ne umrè ter se ne izmuzne amfiteatru; torej si je tudi lahko domisljeval, da so jo čuvali kakor oko v glavi.

»Očividno je,« je dejal sam sebi, »da sta jo cesar in Tigelin namenila za nekaj poseben prizor, strašnejši od drugih, in Vinicij gotovo poprej umre, nego se mu posreči, rešiti jo.«

Tudi Vinicij je bil izgubil že vso nadejo na rešitev. Sedaj je mogel to učiniti samo Kristus. Mladi tribun se je sedaj pobrinil samo za to, da bi jo mogel obiskovati v ječi.

Božje ne slišite že dolgo časa in je tudi ne boste, pač pa preklinjanje „liberalcev“ ter klicanje hudičev iz pekla nad vse tiste, ki hočejo misliti s svojo glavo ter voliti po svojem prepričanju. Može volilci, naši somisljeniki! Odbili ste že dvakrat grde naskoke klerikalcev na Vas, dvakrat že ste pokazali na velišču, da ste možje, ki se ne strašijo terorizma iz farovčev, pokažite to tudi ob bližnjih deželnohorskkih volitvah. Ko bodo pa Vas nadlegovali črni politiki, takrat pa jim povejte, kaj sta rekla škofa Carev in Bonomelli, in tako jim zavezete jezik na najlepši način.

V ostalem pa, naši somisljeniki, b d i m o in stojmo na straži! To je sedaj naša prva naloga, vse drugo, tudi obračunavanje s politikujočo duhovščino, pride ob svojem času. Gospodje naj se le pripravijo. Sejali so veter, želi pa bodo velikanski vihar.

Podružnica „Slomškove zveze“ — klavern stvor.

Atentat, kateri so napravili klerikalci na naše učiteljstvo, se je korenito izjalovil. V četrtak se je vršil v goriski čitalnici ustanovni shod podružnice „Slomškove zveze“ za goriski in gradiščanski okraj. Udeležba od strani učiteljstva je bila nad vse pričakovanje pičila, tako pičila, da smo celo mi mislili na večjo udeležbo. Učiteljev in učiteljic je bilo tako-le okoli 10—12, med temi le 4 klerikalni učitelji: Rustja, Cencič, Balič in Zorut. Shod je bil napovedan na 10. uro, ali ker ni bilo udeležnikov, so čakali lep čas, dokler se ni nabralo več nunccev, da je bilo vsaj nekaj. Shod je otvoril kojsčanski nadučitelj Cencič, tisti, ki je bežal l. 1899. pred škofom iz Kojskega, ko je prišel birmat, ter načental nekaj, kar ni imelo nikakega smisla. Shod je bil odprt in oglašil se je tudi šempaski župnik-župan Blaž Grča, zaščitnik onega Rustja, ki je v šoli take nesramne reči, kakor smo svoj čas pravili, učil otroke v Šempasu, da so ga morali s tekočim šolskim letom kazensko prestaviti — ter je govoril ginljivo, kakor on zna.

Pred vsem je omenjal pičlo udeležbo: „Malo nas je, malo, ali naše društvece je kakor tista kepica, ki se vali s hriba navzdol ter postaja vedno večja in pride v dolino kot plaz. Tako bo napredovalo tudi naše društvo ter se razvilo mogočno“. Veliko fantazijo je razvijal, kakor se vidi, Blaž Grča. Mi mu povemo že danes, da ga je ta velika fantazija jako varala in da iz tiste „kepice“ ne bo nikdar „plaza“. Gospod nunc Blaž, le potolažite se in nikar ne sanjajte več o „kepic“ in „plazu“. Potem se je bil splasil tudi dr. Dreje Pavlica ter je pozdravil zborovalce v imenu „Prismojence“ tako klobasarsko, kakor se glasi njegov uvodni članek v „Prismojencu“ od četrtka pod zaglavjem: „Živila goriska podružnica „Slomškove zveze“. Končno se je oglašil še kanonik Sedej, ki je tudi pozdravil ustanovitev podružnice. Na to pa je bila vsa reč pri kraju. Zborovalci so se razšli menda v prepričanju, da pojde slabo s podružnico „Slomškove zveze“. Meda dube še jednega ali dva, ki se vpiše vsled pritiska, toda tisto bo tako malo, da ne ostane nič drugega nego to, da se mora reči: Podružnica je jako klavern stvor.

Od nekaj časa mu ni dala miru misel, da je Nazarij mogel dospeti v mamertinsko ječo, ponudivši se v službo za iznašanje mrličev, ter je sklenil, da se hoče sam ravnati po njegovem vzgledu.

Z ogromnim zneskom podkupljen nadzornik „smradnih dolin“ ga je naposled sprejel med svoje služabništvo, katero je vsako noč pošiljal v ječo po mrtva trupla. Nevarnost, da bi Vinicij vtegnili spoznati, je bila zelo majhna. Čuvalce so ga: noč, obleka sužnjev in slaba razsvetljava v ječi. Komu bi naposled tudi moglo priti na misel, da bi se patricij, unuk in sin konzula, mogel nahajati med temi prostaki, ki so bili izpostavljeni strašni vonjavi iz „smradnih dolin“ ter se poprijeti posla, h kateremu je pritirala ljudi samo največja revščina in nezdoga.

On pa je, ko je napočil zaželeni večer, si z veseljem opasal svoja bedra in si obvezal glavo z robcem, namočenim v trpetinovce ter z razburjenim srcem v družbi z drugimi odšel v Eskvilin.

Pretorijanske straže jim niso delale ovir, ker so bili vsi preskbljeni s „tesser“, katere je centurij pri medli luči svečelnice pregledal. Kmalu so se odprla pred njimi velika železna vrata, in oni so vstopili.

Vinicij je zagledal pred seboj veliko obokano klet, iz katere so držala vrata v druge kleti. Slahlo brleča svetilnica je osvetljevala prostore, prenapolnene z ljudmi. Nekateri so ležali poleg zida ter spali, ali pa so bili že mrtvi. Drugi so ostali okrog velike posode z vodo, ki je stala na sredi kleti, ter mučeni od vročnice, jo poželjivo pili; tretji so sedeli na tleh, podprti z lakti ob kolena, ter objemši glavo z rokami; tu pa tam so spali otroci, stiskajoči se materam k prsim. Naokrog je bilo slišati tu jok in glasno urno dihanje

Vse napredno učiteljstvo je ostalo daleč proč od tega shoda ter je že prejšnji in isti dan obsodilo nakane klerikalcev, katere so le take, da žele iz učiteljev napraviti zopet mežnarje. Vse tiste njihove sladke besede o slogi in ljubezni so le mamljivo vabilo, za katerim preži past, v katero naj bi se vjeli učitelji. Obžalovanja so vredni oni možje med učiteljstvom, ki sedajo na limanice svojih črnih „prijateljev“ še današnji dan, ko je ves ostali del učiteljev že prosvitljen ter hodi svoja pota, po katerih ga vodi razum in prosta volja.

Klerikalci so mogli razvideti na tem shodu, da našega učiteljstva ne dobé nikdar več v svoje črne kremplje, da je „srednji vek“ za slov. učiteljstvo na Goriskem minul, ter da jim ostane le „kepica“. Može, kakor sta Rustja in Cencič, pa naše učiteljstvo kaj rado prepušča gospodom v črni suknji. Te naj le imajo, po teh jim ni žal. — Udeležba pa je bila tudi tako pičila, da so volili v odbor celo nekega naprednega učitelja. — Ni jih bilo niti toliko, da bi iz svojih ljudi sestavili odbor, morali so poseči tudi po prej navzočem učitelju, ki ni član zveze!

Klaverna usoda je določena podružnici „Slomškove zveze“ v gorisko-gradiščanskem okraju, klaverna tako, da morajo gg. nunci, ako so sploh še zmožni za to, uvideti, da med njimi in med učiteljstvom je nastala nepremosljiva razdalja, dokler duhovščina ne krene na drugo pot, na ono, katera jej je predpisana po vzvišenem njenem poklicu, in dokler se ne odreče svoje gospodstvalnosti, kakor nad drugimi, tako tudi nad učiteljskim stanom. —

Zaman je bil ves „pomp“ po „Gorici“ in „Prismojencu“ o tej podružnici, zaman so bili „navdušeni“ članki, ker izjalovil se je korenito naskok na naše učiteljstvo od strani preljubznivih naših klerikalcev. Zaman pa so bili tudi vsi teroristični poskusi po farovških listih. Nič ni pomagalo, ker naše učiteljstvo je obrnilo hrbet svojim starim zgodovinskim „prijateljem“, ostala jim je le „kepica“. Sve-tujemo jim, naj skrbno varujejo vsaj tisto „kepico“, da ne posije na njo solnce spoznanja ter se jim ne razprši v nič še ta mali ostanek iz „srednjega veka“.

Poraženi so, zgubili so bitko naši volčji prijatelji v ovčjih oblekah, zato pa bodi čast našemu naprednemu in zavednemu učiteljstvu, ki je stalo trdno kakor en mož proti naskoku klerikalcev ter ga je odbilo tako krepko, da do drugega naskoka ne pride več. Čast takemu učiteljstvu, „kepic“ pa naše odkritosrčno pomilovanje!

Domače in razne novice.

Deželni zbor goriski in istrski sta razpuščena, kakor naznanja brzojav z Dunaja. Nove volitve bodo v novembru in morda tudi v decembru, pri nas skončajo bržčas že prihodnji mesec.

Odlikovanje. — Na I. dunajski vrt-narski razstavi, koja se je otvorila 2. t. m., so dobili udeležniki iz občine St. Andrež za razstavljeno zelenjavo, pridelano na polju, sledeča državna darila: 2 srebrni, 1 bronasto svetiljo in 5 dukatov.

Osebnosti. — Davčni pristav Ivan Tencič je imenovan oficijalom, davčni praktikanti Lud. pl. Benigni, Ferd. Vodo-pivec, Ivan Butus, Umb. Bončina in Evg. Pinter so imenovani pristavi.

bolnikov, tam tarnanje ali šepetanje molitve, tu polu-glasne pesmi, ali pa kletve stražnikov.

V podzemlju se je razširjal grozen smrad. V mračnih globelih so se rojile temne postavbe, a bliže pri brlečih lučih so se videla bleda upadla, gladna in prestrašena lica, s kalnimi ali od vročnice iskrenimi se očmi, z zasanelimi ustnicami, s kaplicami znojna na čelu in z razmršenimi lasmi. Po kotih so glasno stoka-li bolniki: nekateri so prosili vode, drugi pa, da jih naj peljejo v smrt. A ta ječa je bila vendar manj strašna od one stare v Tulianumu. Pod Vinicijem so zadregatele pri pogledu na to noge in sapa mu je zaostala v prsih. Pri mislih, da se Ligija nahaja sredi te revščine in groze, so se mu ježili lasje na glavi in komaj je potlačil v svojih prsih obupen krič. Amfi-teater, zobje divjih zverin, križi — vse je bilo bolje nego to grozno podzemlje, kjer je bilo vse polno trupel in kjer se je od vseh kotov glasil klic:

„Peljite nas k smrti!“

Vinicij stisne pesti, ker je čutil, da slabi in da ga zapušča zavest. Vse, kar je preživel doslej, vsa njegova ljubezen in bolečina se spremení samo v jedno željo, da umre!

Med tem se oglasi poleg njega glas nadzornika „smradnih dolin“.

„Koliko imate danes trupel?“

„Nemara kakih dvanajst,“ odgovori jeden stražnik, „toda do jutra jih bo še več, ker nekateri že umirajo tam poleg zida.“

Na to se jame hudovati nad ženskami, češ, da zakrivajo mrtve otroke, samo da jih dlje časa imajo pri sebi.

„Mrtvo truplo,“ je dejal, „je moči najti samo vsled smradu, in radi tega je tu smrad tako velik in še ne-

Telovadno društvo „Goriški Sokol“ priredi jutri v nedeljo dne 6. oktobra s pri-jaznim sodelovanjem „pevskega in glasbenega društva v Gorici“ vrtno veselico pri Kata-rini-ju s sledečim vspeedom: 1. Ivan pl. Zajc: „Rojakom“; 2. telovadba na orodju; a) na drogu; b) na bradli; 3. I. Bendl: „Svoji k svojim“; 4. telovadba v skupinah s palicami; 5. F. S. Vilhar: „Slovenec i Hrvat“; 6. prosta zabava. Med posameznimi točkami igra oddelek vojaške godbe tuk. pešpolka. Pričetek točno ob 3 1/2 pop. Ker je čisti do-bitek namen „nabavi „Sokolove“ zastave, se preplačila hvaležno sprejemajo. V slučaju neugodnega vremena se preloži veselica na naslednjo lepo nedeljo.

Opozarja se posebno sl. občinstvo na pevske točke, med katerimi je tudi ona krasna Bendlova: „Svoji k svojim“, s katero pesmijo si je naše pevsko in glasbeno društvo steklo obilo pohvale pri razvitju društvene zastave pevskega društva „Kolo“ v Trstu.

Goriške Slovence ter vrle okoličane in rodoljube z dežele vabi k mnogobrojni ude-ležbi uljudno odbor.

Zopet prepovedan shod. — Narodno-napredna stranka je sklicala na jutrišnji dan javni shod na Pečinah (tolminski okraj) Tolminko glavarstvo je shod prepovedalo z običajnim razlogom o javnem miru in redu.

Katoliško društvo nunccev kobarškega okraja je imelo že dve nedelji zapored javna shoda na Ljubušnjem in v Drežnici; tu se glavarstvo ni balo za javni mir in red ter shoda dovolilo.

Glavarstvo se torej ni balo, da bi naša stranka motila mir in red na klerikalnih shodih, — boji se pa, da bi se to zgodilo na shodu naše stranke jutri na Pečinah. — Kdo bi ga motil? Naprednjaki gotovo ne, torej — klerikalci.

Res je sicer, da se klerikalci prizade-vajo na vse moči, da bi delali skandale na naših shodih; tako dobro voljo so poka-zali tudi v Cerknem, — toda strah c. kr. okrajnega glavarja Prižigca v Tolminu je vendarle prevelik! Ako se ničesa ne boje naši prvaki, čemu bi se bal g. Prinzig?

Ali pa je iskati povoda prepovedi drugod? Saj je vendarle čudno, da kleri-kalci smejo „licati“ javne shode — nam pa jih glavarstvo prepoveduje? Vsakdo mora nehoti sumiti, da uživajo klerikalci tu neko protekcijo. Ako se to obistini, — bo naše ljudstvo vedelo, kaj mu bo misliti o raz-merah v deželi in o — zvezah don Gre-dolčica!

Na Pečinah pa bo zaupen shod: vabila so se odposlala že včeraj. Kdor ga ni dobil, se lahko oglasi pred shodom in dobi ga. Znani razsajči seveda ne!

Dr. Aleksij Rojic, bivši deželni po-slanec, zdravnik v ulici Contavalle v Gorici, pozivlja na odprti dopisnici, poslani uredništvu, brezimnega pisca „Soče“, da se imenuje in naznani slučaj, ko je „infamno zlorabil itd.“

Dr. Rojic se nam ne izmuzne tako po ceni. „Soča“ je krvavo žalila njegovo čast. Zato smo pripravljene pred porotniki mu po-vedati, kar mu tiče. Ali je dr. R. res tako ne-umen, da bomo kar v „Soči“ objavljali vsemu svetu tajnosti, katere je on infamno zlorabljal? — Torej: pred porotnike s „Sočo“!

Pobalinstvo dvatisočletne kulture. — Vse primorske pokrajine stoje pod vtisom nečutenega pobalinstva, katero so izvršili zastopniki dvatisočletne kulture nad izglednim dr. Rybářem. Z ulice je zanesla ta kultura barabstvo celo v sejo mestnega zastopa sve-tovnega mesta Trsta ter tam nastopila tako, kakor nastopajo hudodelski pot-alini. — Ti zdijanci so dosegli v podivjanstvu parla-mentarnih običajev — kakor pravi „Infor-mation“ — najvišji rekord. Dalje ni mogoče iti, s tem dejanjem je bilo zanikano v tr-žaskem mestnem svetu prvo načelo parla-mentarnega življenja, načelo prostega izražanja mislij. Umevno je samo po sebi, da tako ve-

likansko kršenje pravic prosto voljenih ljudskih zastopnikov ne more ostati in ne ostane brez graje.

Primorski Slovani čutimo to velikansko razžaljenje in ga umejemo tim bolj, čim bolj klice isto po masčevanju, katero mora za-deti prej ali slej te laške divjake med nami in z njimi tiste, ki jih podpirajo in drže po koncu, ker niso nič boljši od njih!

Na realki v Gorici je letos dijakov nekaj nad 300, med temi Slovencev nekaj nad 100, torej tretjina, kar kaže, da se raz-vija tudi med Slovenci bolj in bolj smisel za praktične študije, za katere se Nemci in Lahi prav pridno brigajo že dolgo časa in zato tudi jedo dober kruh med Slovenci. Posne-majno naše sosede v tem pogledu!

Kukavičje jajce — zopet v „Edi-nosti“. — Kedarkoli se bliža kak resen tre-nutek za narodno-napredno stranko, vselej prihrumi v „Edinosti“ kak poseben „ro-doljub“, ki hoče skaliti vodo tako, da bodo lože ribarili — klerikalci.

Tudi „Ed.“ od četrtka je objavila kar uvodni članek „iz učiteljskih krogov“, ki brenka s težko roko pesem o krivicah, ki se gode učiteljstvu. Ker je deželni zbor vrnil odboru načrt zakona o upokojevanju in oskr-bovanju vdov in sirot, imenuje ta čin „sra-motenje učiteljskega stanu“ itd. in govori v tonu, ki mora boleti vsakogar, kdor ni slep in gluha za razmere v naši deželi. Položaj v deželnem zboru sta ustvarjala in vladala Pajer in Gredolčič, toda vsa nervoznost član-karja v „Ed.“ zadeva le našo stranko. Za „lovske pse“ hočemo učitelje ob volitvah! Kaj bo pomagano učiteljstvu, ako bo tudi jeden učitelj v deželnem zboru, saj bo le glas vpijočega v puščavi! — Učiteljstvo se lovi za strankami, t. j. trguje s svojim sodelo-vanjem...

Kdor tako piše, dokazuje, da je edino le učitelj, in to take vrste, kakoršnih nas Bog varuj. Ako katerega učitelja nič dru-gega ne veže na našo stranko nego priča-kovanje, da ta ugodi njegovim zahtevam, — potem naj gre z Bogom! Naša stranka je veliko preidealna in prepoštena, da bi trgo-vala na tako sramoten način.

Ono učiteljstvo, ki spoznava program narodno-napredne stranke, pač ne more drugače nego okleniti se je, saj v okvirju tega programa so varovani vsi interesi učiteljstva. Kdor pa nima drugega pred očmi nego to, kar naglasi članek v „Ed.“, ki je pripravljen, okleniti se katere koli stranke, — ta je nevaren in nezanesljiv življenj za vsako stranko, zato daleč proč z njim. Mi ga nečemo!

Naša stranka ni še imela odločilnega vpliva v deželnem zboru. Zato je naravnost neverjetno, da je mogoče tako in enako be-sediceenje. Seveda prihaja vedno iz peresa, ki nima nikake pravice, obračati se na narodno-napredno stranko. Največ kvasijo tisti, ki niso še prsta zganili za našo stranko! Gotovo je tudi ono kukavičje jajce iz takega peresa. „Ed.“ ga je v svoji „objektivnosti“ seveda hlastno zgrabila. Volitve se bližajo! Oglasi se lahko še mnogo „rodoljubov“ z Goriskega, torej — dober tek!

„Prismojence“ in prvi vipavski kme-tijski shod. — „Prismojence“ nadaljuje svoje lumparije proti prvemu kmetijskemu shodu v Kasovljah. Posebne resolucije imenuje komedijo, omenja pa obsirneje kom-e-dijo kamenjskega župnika Kosca, katero je hotel igrati na shodu, ali je korenito po-gorel. Ta nunc je prišel na shod z grdim namenom, delati tam politiko, akopprav je dobro vedel, da so pametni in razsodni pri-redniki shoda izključili vsako politiko z istega. To revše je hotelo podučevati državnega po-slanca g. Osk. Gabrščka, v kak klub naj vstopi itd., ali je bilo zavrnjeno, ker s politiko se shod ni pečal. Ali kljubu temu ima „Prismojence“ drzno čelo trditi, da so se na shodu razpravljala tudi politična vpra-sanja, in reči, da so se bali ljudstvu pove-

prestano narašča. Rajše bi bil poslednji suženj v kakem ergastulu na deželi, da bi mi ne bilo treba čuvati teh gnjilih psov! A nadzornik „smradnih dolin“ ga je to-lažil, češ, da tudi njegova služba ni mnogo boljša. Med tem se je Vinicij znova zavedel ter jel se ozirati po podzemlju, kjer je vendar-le zaman iskal Ligijo. Misli-l si je, da je nemara žive nikdar več ne zagleda.

V podzemlju je bilo več kletij, ki so bile med seboj s prekopji zvezane; grobarstvo služabništvo je zašlo samo v one, iz katerih je bilo treba odnesti mrliča, radi tega ga je prevzel strah, da mu nemara ne bo prineslo dobička to, kar ga je veljalo tolikanj truda.

Na srečo mu priskoči nadzornik na pomoč.

„Trupla je treba odnašati takoj,“ je dejal, „sicer se kuga najbolj razširja po smradu trupel. Drugače pomreite tukaj vi in jetniki.“

„Za vse ječe nas je komaj deset,“ odvrne stražnik, „pa tudi spati moramo.“

„Torej jaz pustim tukaj četvero od svojih, ki bodo po noči hodili po ječi ter gledali, če mar ni kateri umrl.“

„Vsakega mrliča naj neso k pregledovanju, kajti prišlo je povelje, da se mora mrtvim prerezati grlo, predno jih odneso v „smradno dolino“.“

Na to odloči nadzornik čvetero ljudi, med njimi tudi Vinicija, da ostanejo ter pomagajo ostalim odnašati mrliča.

Vinicij si oddahne. Sedaj je bil gotov, da najde Ligijo.

(Dalje pride.)

Naznanilo.

Podpisani si dovoljuje najljubše naznaniti slavnemu občinstvu v mestu in na deželi, da je otvoril

urarsko delavnico

v Gosposki ulici št. 25 (v hiši g. Kuštrina) kjer bode sprejemal vse poprave toli žepnih kakor tudi nazidnih in drugih ur po najnižjih cenah.

V zalogi ima žepne ure v vseh velikostih, nazidne, budilke ter ure z nihalom itd. — Vsako popravo bodisi žepne ali nazidne ure se jamči jedno leto.

V zalogi ima tudi šivalne stroje najnovejših sistemov. Cene zmerno. Vsak stroj se jamči pet let.

Zagotavlja strogo kulantno postrežbo se najtopleje priporoča svojim rojakom udani

Jakob Šuligoj,
urar.

Prodaja se velika hiša

s posestvi in travniki.

Hiša je z dvema nadstropji in več sobami na lepem kraju v gorški okolici. Ima obširne hleve ter gospodarske prostore. Vzdržuje se lahko do 16 glav govedu. Posestvo in travniki so v bližini hiše na ravnini. — Naslov poré naše upravnistvo.

Anton Pečenko

Vrtna ulica 8 — GORICA — Via Giardino 8
priporoča

pristna bela
in črna vina
iz vipskih,
furlanskih,

briskih, dal
matinskih in
isterskih
vinogradov.

Dostavlja na dom in razpošilja po železnici na vse kraje avstro-ogerske monarhije v sodih od 56 litrov naprej. Na zahtevo pošilja tudi uzoce.

Cene zmerno. Postrežba poštena.

Karol Draščik,

pekovski mojster in sladčičar
v Gorici na Kornu št. 3.

Priporoča vsakovrstno pecivo, kolače za birmance, torte i. t. d.

Priporoča se slavnemu občinstvu za mnogobrojna naročila ter obljublja solidno postrežbo po jako zmernih cenah.

Ali ste gluhi?

Vsaka gluhoti ali naglušni je ozdravljiva z našo novo iznajdbo; le gluhi rojeni so neozdravljivi. Ušesno brenčanje poneha takoj. Opišite Vaš slučaj. Preišče in sporoči se Vam brezplačno. Z malo stroški se lahko vsak sam doma zdravi. Mednarodni zavod za zdravljenje ušes (Internationale Ohrenheilanstalt), 596 La Salle Ave., Chicago, Ill.

Gostilna

„Pri Rajhu“ v Gorici na Kornu

toči izvrstna bela in črna domača, vipska in briska vina ter vedno sveže marčno pivo; z izborno kuhinjo lahko postreže gg. gostom in o vsakem dnevnem času z mrzlini in gorkimi jedili. Ima tudi obširne prostore za voznike ter lepa prenočišča za popotnike. Skrbel bode in se trudil zadovoljiti gospode goste s hitro postrežbo, ukusnimi jedili ter pristnim vinom. Se toplo priporoča udani

Josip Droč, gostiničar.

ČUDO IZ ŠVICE.

Podpisana tvrdka razpošilja vsaki osebi, katerega koli stanu, proti povzetju, za nezasišano ceno K 2-60 colnino prosto, izvisno ter dobro, 24 ur idočo uro s 3-letnim jamstvom. Razun tega dobi poleg vsake oseba še elegantno fino veržico. Ako ura ne ugaja se zamenja ali vrne denar. Razpošilja edino Švicarsko zastopstvo ur v Krakovem. Pošni predal št. 29.

Samo 5 kron

stane 4½ klg najfinejšega, pri izdelovanju poškodovanega, lepodisečega toaletnega mila in sicer dokler zaloga dopušta. — Razpošilja proti povzetju ali naprej poslanim zneskom A. Feith. Dunaj, V/2 Matzleinsdorferstrasse 76.

Goriška ljudska posojilnica

registrovana društva z omejeno zavezo
v Gorici.

Gosposka ulica hšt. 7, I. nadstropje
v lastni hiši.

Hrauilne vloge se sprejemajo od vsakega, če tudi ni član društva, in se obrestujejo po 4½%. Rentni davek plačuje posojilnica sama.

Posojila se dajejo samo članom, in sicer na menjice po 6% in na vknjižbe po 5½%.

Urađuje vsaki dan od 9. do 12. ure dopol. in od 2. do 3. ure popot. razven nedelj in praznikov.

Stanje hran. vlog leta 1900. je bilo K 1.263.536.

Poštno-bran. račun št. 837.315.

Seidel & Neumannov pisalni stroj „IDEAL“

Vzbuja senzacijo.

Jasna pisava od prve do zadnje črke. Stroj je jako trpežen. Na močnem ministerjalnem papirju izdela 4-6 iztisov, na konceptnem papirju 8-10, na tankem papirju 12-16. Najvišje priznanje ter prva zmaga ameriške konkurence. — Zlata svetinja; Berlin (maj 1901.)

Glavno zastopstvo za Avstro-Ogersko:

Hch. Schott & Donnath

Dunaj III./3. Heumarkt 9.

Iščejo se zastopniki za deželo.

Milijon dam uporablja

„FEEOLIN“.

Vprašajte Svojega zdravnika, če ni „Feeolin“ najboljšo lepšalno sredstvo za kožo, lase in zobe! Najmestnejši obraz in najgrše roke dobijo hitro aristokratsko finost in obliko z uporabo „Feeolina“. „Feeolin“ je iz 42. najplemenitejših in najsvetlejših sestavnih delov. Mi jamčimo, da izginejo dalje po uporabi „Feeolina“ brez sledu gube in črte na obrazu, zajedce, mozoli, rdečina nosu itd. „Feeolin“ je najboljšo čistilno, negovalno in lepšalno sredstvo za lase, zabranjuje izpadanje las, plešo in boleznj glave. „Feeolin“ je tudi najnarnarnejše in najboljšo čistilno sredstvo za zobe. Kdor redno rabi „Feeolin“ mesto mila, ostane mlad in lep. Zavežemo se, denar takoj vrniti, če bi ne bil kdo s „Feeolinom“ popolnoma zadovoljen. Cena komadu K 1.—, 3 komadom K 2-50, 6 komadom K 4.—, 12 komadom K 7.—. Poština pri 1 komadu 20 vin., od 3 komadov navzgor 60 vin. Povzetje 60 vin. več. Razpošilja glavna zaloga M. Feith, Dunaj, VII., Mariahilferstrasse 33, 1.

Na dež. jubil. razstavi odlikovan s srebr. drž. svetinjo. Na lkovski razstavi s prvo ceno — srebrno svetinjo.

Tovarna uzornih telovadnih priprav JOS. VINDYŠ-A,

v Prazi na Smihovu

(Praha-Smichov) Vinohradská ulice číslo 816
se priporoča

k popolnemu uzornemu prirejevanju sokolskih in šolskih telovadnic po najnovejših pripoznanjih in praktičnih sestavih.

V ta dokaz je na razpolago mnogo priporočujočih sprical domačih in inozemskih. Zagotavlja jedno leto. Cene zelo zmerno, plačuje se pa na mesečne obroke po volji in zmožnosti.

Navadne priprave so vedno v zalogi.

Ceniki, proračuni in načrti za popolne telovadnice pošilja na zahtevo brezplačno in poštino prosto.

Poprave izvršuje po najnižjih cenah.

Galoše

Lekarna Cristofoletti v Gorici

Prave in edine želodčne kapljice
z znamko sv. Antona Padovanskega.

(Varstvena znamka.)

Zdravilna moč teh kapljic je neprekosljiva. — Tekapljice **uredijo redno prebavljanje**, če se jih dvakrat na dan po jedno žličico popije. **Okrepé pokvarjeni želodec** storé, **da zgine v kratkem času smotica in životna lenost** (mrtvost). Te kapljice tudi storé, **da človek raji je.**

Cena steklenici 60 vin.

Prodajajo se v vseh glavnih lekarnah na svetu. Za naročitev in pošiljatve pa jedino le v lekarni

Cristofoletti v Gorici.

KADILCI!

ZAHTEVAJTE POVSOD
CIGARETNE PAPIRČKE
V KORIST DRUŽBI SV. CIRILA IN METODA.
KATERI SO NAJBOLJŠI OD VSEH DRUGIH
GLAVNA ZALOGA
JOS. ŠTOKA-TRST

Zastopstvo za Gorico in okolico ima

Ant. Jeretič v Gorici.

Dobre ure in po ceni!

s 3-letnim pisanim jamstvom
razpošilja na zasebnike

Hanns Konrad,
tovarno ur ter izvoz zlatnine
Most (Česko).

Dobra ura Rem. iz niklja fl. 3-75;
srebrna ura Rem. fl. 5-80; srebrna
veržica fl. 1-20; budilnik iz niklja
fl. 1-95.

Tvrdka je odlikovana s c. kr. orlom; ima zlate in srebrne svetinje iz razstav ter tisoče priznanih pisem. — Ilustrovan cenik zastoj!

„Oliva“

društvo absolventov trgovske akademije
v Kraljevem Gradu priporoča brezplačen
pričetni pouk za trgovsko, bančno in komptorno poslovanje. Poizvedbe in vprašanja pod naslovom: „Oliva“ — Kraljevi Gradec.

C. kr.

privil.

civilni, vojaški in uradniški krojač
in trgovec

M. POVERAJ V GORICI na Travniku št. 5.

Naznanjam častitim gospodom odjemalcem in damam, da sem se preselil s svojo krojačnico in trgovino iz prejšnjih prostorov na Travniku št. 22 v goriznačene prostore na Travniku št. 5. P. n. občinstvu priporoča svojo izborno zalogo vsakovrstnega blaga iz avstrijskih in inozemskih tovarn ter gotovih oblek, sobne in dežne plašče, vsakovrstno možko perilo, srajce Jäger, spodnje hlače ter nogovice, oficirske in uradniške priprave, sploh vse, kar je treba paradnim oblekam za vsaki stan. Izdeluje se haveloke, sako, pelegrine in finije obleke za gospe po najnovejši modi. Blago se prodaja na meter tako po ceni, da je z menoj nemogoča vsaka konkurencija. Edina prodaja finih dežnikov iz tovarne odlikovane z zlato svetinjo na parizki razstavi. Vstrežem vsakemu naročilu in po vsaki modi.

prave ruske

za dame in gospode se dobé pri

J. DRUFOVKA v Gorici

Gosposka ulica št. 3.

Naročbam z dežele naj se dodá dolgost čevlja.

Naznanilo.

Podpisani naznanja, da je otvoril

brivsko podružnico

v ulici Duomo (pod Stolno cerkvijo,
nasproti trgovine Drašček),

kjer bode mogel postreči cenj. svoje odjemalce, posebno spodnjega dela mesta ter one z dežele, bolj nego je to storil doslej.

Obe brivnici sta preskrbljeni z izbornimi delavskimi mašinami, da lahko obljublja točno in hitro postrežbo.

V zalogi ima vedno v veliki izbiri vse potrebščine te stroke kakor najfinejša in navadna mila, vsakovrstne parfumarije za gospe in dame, vse po jako zmernih cenah.

Rojakom z mesta in dežele se toplo priporoča udani

Anton Pucelj,

lastnik brivnic na Travniku in pod
Stolno cerkvijo.

Ivan Bednařik

priporoča svojo

knjigoveznico

v Gorici

ulica Vetturini št. 3.

Pivopivci pozor!

Podpisani nasnanja slav. občinstvu, da ima v zalogi od 15. t. m. naprej razun navadnega piva tudi neko specijaliteto, katero prodaja pod imenom

Granat-Porter.

To pivo je varjeno na bavorski način, ter za 5 stopinj težje od navadnega piva, pri tem pa jako finega in prijetnega okusa. Bolehnim na živcih, želodecu ter sploh slabotnim se to pivo celó od zdravnikov priporoča radi svoje sestave in redilnosti. Sploh pa zadovolji pivo „Granat-Porter“ vsakega pivopiveca kot izvanredna okusna in kreпка zimska pijača.

Prodaja se v sodčkih in steklenicah po jako zmernih cenah.

Za blagohotna naročila se toplo priporoča

Josip Rován,

zalagatelj vrhniskega piva.

Leta 1881. v Gorici ustanovljena tvrdka

E. Riessner, v Nunski ulici 3,

(nasproti nunski cerkvi)

priporoča preč. duhovščini in slav. občinstvu svojo lastno izdelovalnico umetnih cvetlic za vsakovrstne cerkvene potrebe. Ima veliko zalogo nagrobnih vencev, za mrtvaške potrebe, vséčne sveče itd. vse po zmerni ceni. Naročila za deželo izvršuje točno in solidno. Priporoča slav. občinstvu tudi svojo tiskarno črk na perilo.

Pij Gianni, tapetar v Gorici

je preselil

svojo odlikovano delavnico

v ulico Morelli št. 43.

Sprejema vsa v tapetarsko stroko
spadajoča dela

po najnižjih cenah brez konkurence.